

Bet. o. lovf. vedr. social bistand

gangspunkt i det beløb, der er nævnt i bistandslovens § 37, stk. 2, og i øvrigt efter et skøn i overensstemmelse med denne bestemmelse.

Spørgsmål 6:

I tidsskrift udgivet af Kommunernes Landsforening »Danske Kommuner« nr. 2, 1983 den 26. januar 1983 er socialministeren citeret for en udtalelse om, at:

»Vi kan ikke leve med, at ankeinstansen kan tilsidesætte cirkulæret« (jfr. bilag 2).

I den anledning anmodes socialministeren om at oplyse, om det er hans opfattelse, at de underordnede myndigheder ikke har pligt til at efterprøve cirkulærets lovgrundlag, men skal anvende cirkulærer, uagtet cirkulæret måtte være i strid med den af folketinget vedtagne lov på området.

Svar:

Det skal indledningsvis fremhæves, at der ikke består et over- og underordningsforhold mellem socialministeriet og de sociale udvalg, amsankenævn og den sociale ankestyrelse.

Socialministeriet har derfor ikke kompetence til at give bindende anvisninger med hensyn til afgørelserne i de enkelte sager.

Heroverfor står imidlertid navnlig de sociale udvalgs behov for at få de centrale myndigheders *vejledning* vedrørende fortolkningen af bistandslovens regler. Da arbejdet i en socialforvaltning i større eller mindre omfang er delegeret til enkeltpersoner eller grupper, er der i socialforvaltningerne erfaringsmæssigt behov for en omfattende vejledning for at sikre en lige behandling af borgerne.

Det skal endvidere bemærkes, at generelle vejledninger fra socialministeriet vedrørende kontanthjælpsafsnittet aldrig foregiver *udtømmende* at beskrive et problem, men alene må anses som et fortolkningsbidrag til de lovbestemmelser, de knytter sig til.

Spørgsmål 9:

I samme artikel er ministeren citeret for følgende:

»Ankesystemet skal selvfølgelig ikke bidrage til at øge serviceniveauet. Det er alene en politisk opgave at vurdere skøn.«

I den anledning bedes oplyst, hvorledes ankesystemet så skal bære sig ad med at vur-

dere en afgørelse truffet i kommunernes socialudvalg i henhold til bistandsloven, der som hovedprincip hviler på en skønmæssig vurdering af den enkeltes behov.

Det bedes endvidere oplyst, om det strider mod socialreformen, at ankesystemet efterprøver det politiske skøn, der udøves i kommunernes socialudvalg.

Svar:

Socialministeriet finder, at det principielt er i overensstemmelse med bistandslovens intentioner, at flere sager om hjælp i ensartede situationer kan blive afgjort forskelligt under hensyn til *skønnets* afhængighed af *lokale* og *varierende* opfattelser af, hvad der forstås ved rimelige udgifter.

Efter socialministeriets opfattelse bør ankemyndigheden derfor først og fremmest påse, om det udøvede skøn i ikke uvæsentlig grad afviger fra praksis samt fra vejledninger udsendt fra centralt hold.

De beløb, der er nævnt i kontanthjælpsreglerne, skal betragtes som *udgangspunkt* for den *skønmæssige* udmåling af hjælpen.

Spørgsmål 11:

Hvis lovforslaget havde været vedtaget og trådt i kraft forud for fremsættelsen af L 33 (Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændringer af reglerne om kontanthjælp, betaling for børns ophold i daginstitutioner, indførelse af forsøgsordninger samt ændrede reguleringsbestemmelser)), ville socialministeren i så fald have haft formel hjemmel til at indføre en varighedsbegrænsning svarende til den nugældende i § 37, stk. 4?

Svar:

Forud for ikrafttrædelsen af L 620 af 8. december 1982 pr. 1. januar 1983 kunne ydelse af forbigående kontanthjælp – beregnet efter reglerne i bistandslovens § 37, stk. 1-3 – ifølge lovens § 41, stk. 2, fortsætte, så længe det måtte anses godtgjort, at pågældende på denne måde kunne forventes at blive i stand til selv at klare sit underhold.

Det foreliggende lovforslag indeholder en bemyndigelse for socialministeren til at fastsætte nærmere regler om tildeling og beregning af hjælp efter §§ 37 og 43.